

PROLOGUE

เคยได้ยินคำว่าคนมันรักไหม?
ตรงตามตัวเลย คนมันรักก็คือคนมันรัก
สำหรับผม คนที่ผมรัก ทำอะไรก็ไม่ค่อยผิด
ยกเว้นวันหนึ่ง เขาจะทำให้ผมรู้สึกรู้ว่า...
ผมไม่อยากรักเขาอีกต่อไปแล้ว

BROOKLYN

“ไอ้เบน รีบๆ ลงมาเลยนะ กูจะรอมีงแค่อีกสิบนาที
สิบนาทีเท่านั้นนะ มากกว่านี้กูจะไปแล้ว สัส!”

ผมฝากข้อความทิ้งไว้ให้เพื่อนสนิทอย่างอารมณ์ไม่ค่อยดี
พลงกดตัดสายทิ้งเมื่อพูดจบแล้ว เป็นโชคร้ายของไอ้ ‘เบน’ ที่รถ
มันเสีย คราวช่วยเลยเกิดกับผมไปด้วย มันเสียกเกิดมาเป็นเพื่อน
สนิทผมไง พอมันขอให้แวะรับมันที่หอพักหน่อย ผมเลยต้องมา
จอดรถรอที่ลานจอดรถ แล้วไอ้เวรนี้ก็เหมือนกวนตีนผม ไม่มาชะที่

ผมกำหนำเล่นมือถือแก้งไปเรื่อย ผ่านไปสองนาทึ ประตุ
รตทางด้านหล้งก็เป็ด กลิ่นน้ำหอมจาง ๆ กรุ่นอยู่ทีเบาะหล้งเมื่อใคร
บางคนก้าวรึ้นมานั่ง เสียงทีไม่คุ้นเคยเอ่ยรึ้นพร้อมกับเสียงประตุรต
ทีปัดลง

ผมรู้สึกเหมือนฝ่ายนั้นจะขึ้นรถผัดคันเข้าให้ แต่ก็ยังไม่อยาก
ฉีกหน้าเขา เลยทำให้เขารั้วตัวด้วยการชะโงกหน้าไปมองด้านหลัง

“ขอโทษครับ เรายืนดีกว่ารถเพื่อน” หน้าเขาดูซีด ๆ สงสัยรถผมกับรถเพื่อนเขาจะคล้าย ๆ กัน แถมผมก็เสื้อกสตาตร์ทรกรอเพื่อนอยู่จริง ๆ “เราไปก่อนนะครับ ขอโทษจริง ๆ”

“ສກາຍ ສກາຍໃຫ້ປະ”

มีพื้นที่สำหรับครอบครัว เพื่อน เพื่อนห่าง ๆ เพื่อนสนิท แบ่งคนรู้จักและระดับการวางตัวให้คนพวกนั้นอย่างชัดเจน เขาไม่ทำสีผม ไม่ชอบอะไรปรุงแต่ง นัยน์ตาสีดำธรรมชาติแบบเดียวกันกับ

เส้นผม ผิวสีน้ำผึ้งอ่อนๆ หน้าหล่อคมแบบคนเอเชีย สูงประมาณ ร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร มาตรฐานผู้ชายทั่วไป แตกต่างจากผมมาก

ผมเป็นคนที่เข้าถึงง่ายกว่า สดใสออกมาจากข้างใน ไม่ค่อย เรื่องเยอะ ผิวผมขาวจัด นัยน์ตาผมเขียวเป็นชั้นเดียว ตามประสา คนเป็นลูกครึ่งจีน ลักยิ้มสองข้างที่นุ่มชัดตรงสองข้างแก้มกับส่วนสูง เกินหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรผลักดันให้ผมกลายเป็นหนุ่ม ป๊อปปูลาร์ไหวดของคณะตั้งแต่ช่วงแรกๆ ที่จัดกิจกรรมประกวด ต่างๆ ของมหา'ลัย แม้ว่าผมจะไม่ได้สนใจมันมากนัก

“ใช่” ฝ่ายนั้นแบ่งรับแบ่งสู้ ผมเสียเซลฟีนิดหน่อยที่เขาจำผม ไม่ได้เลย เอาเถอะ ผมแนะนำตัวใหม่ก็ได้

“เราบุรุษไง บุรุษคลีนอะ”

สกายทำท่านึก เขาใช้เวลาไม่นานก็เบิกตากว้างคล้ายนึกออก อีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผมเด่นคงเป็นชื่อผมนี้แหละ หน้าดีมาจาก เยาวราชขนาดนี้เลือกชื่อ ‘บุรุษคลีน’ ดูไม่สมเหตุสมผลถ้ามองผ่านๆ ยกเว้นจะใส่ใจพอจนรู้ว่าผมได้ชื่อนี้เพราะแม่คลอดผมที่นั่น

“อ้อๆ กูจำได้แล้ว โหะที กูนี้กวาร์ธไอ้จ้” สกายยังคงหลุบตา ต่ำด้วยความอับอาย ผมหัวเราะ

“มานั่งข้างหน้าก็ได้ละ เราก็รอเพื่อนเหมือนกัน อีกสิบนาที ถ้ามันไม่มา เราจะไปละ”

“จะดีเหวออะ” สกายคงรู้สึกที่ไม่สนิทกันขนาดนั้นมั้ง หมอนี่ มันประเภทคนมีกำแพง

“นั่งข้างหลังนั่นแหละ น่าเกลียด เราไม่ใช่คนขับรถแคะนะ” ผม ทำหน้ากวนตีนใส่ สกายเลยยอมลงจากเบาะหลังเปลี่ยนมานั่งเบาะ หน้าข้างๆ คนขับอย่างที่ผมต้องการ

นับว่าเป็นก้าวแรกที่ดี อย่างน้อยก็ดีกว่าการที่เขาจำผมไม่ได้

เลยเยอะ...

“...”

เจียบสนิท เจียบเหมือนอยู่ในป่าช้า...

ผมขอถอนคำพูดที่บอกว่าผมเป็นคนเฟรนด์ลี่ได้ไหม ผมว่า
ตอนนี้ต้องสร้างปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นของผมต้องพึ่งไม่ทราบสาเหตุ
แน่นอน

ก็ผมนึกประโยคที่จะชวนสกายคุยไม่ออก...

เขาเองก็เหมือนกัน กล้าที่จะนั่งเจียบโดยไม่พูดอะไรทั้งนั้น

“...”

โดนเกลียดชังหน้าเข้าแล้วหรือเปล่าวะกู

ผมคิดแบบนั้นแหละ จนกระทั่งผมเห็นหมอนั้นกดส่งข้อความ
หน้าเครียด

อ่า...สงสัยจะแรงไฉ่ใจให้รีบมาแน่นั้น ผมจะ...

“เฮ้ย! ทำอะไรอะ”

สกายซึ่งตาใส่ผมเมื่อผมขยับตัวใกล้เขาเกิน แขนยาวๆ ของ
ผมตอนนี้กำลังพามือไปวางอยู่บนแอร์ที่คอนโซลรถฝั่งที่สกายนั่ง

“แค่จะปรับแอร์ให้ กลัวร้อน ทำไม่เหรออ”

“ก็ไม่ทำไม ทำเสร็จก็รีบๆ เอาหน้าออกไปสิ”

สกายไล่ผมยิกๆ เลย

ทำความเข้าใจกับคนมีกำแพงนี้ก็ว่ายากแล้วนะ แต่เรื่องที่จะ
จีบคนมีกำแพงเนี่ย สงสัยผมต้องทำการบ้านมาดี ๆ แล้วแหละ

ผมไม่ได้ว่าอะไร ยอมจะถอยหลังกลับมานั่งที่เบาะฝั่งตัวเอง
ตามที่ฝ่ายนั้นต้องการ

“ดูเหมือนไฉ่ใจจะมาแล้วอะ ไปก่อนนะ”

สกายบอกผม โดยที่มองผมแค่แว็บเดียว ผมเองก็ทำที่เป็น

ยิ้มรับเหมือนไม่ได้มีอะไรในใจ

“อ้อ ไปดิ”

“โอเค ขอบใจมากที่ให้นั่งรอในนี้เป็นเพื่อน”

“อ้อ ไม่เป็นไร เจอกันที่มหา’ลัยนะ”

ผมมัดมือชกเหมือนว่าเราต้องได้เจอกันอีกแน่นอน สกาย
ลากสายตากลับมามองหน้าผมอีกรอบ

“เจอกัน?” เขาทวน

“อ้อ” ผมรับและยังยิ้มอยู่

คิดเหอว่ามีกำแพงแค่นี้แล้วผมจะถอยง่าย ๆ ยิ่งไงผมก็ไม่
ถอยหรอก จะบอกให้

“ทำไมเราต้องเจอกันด้วย” สกายถาม ผมไม่รู้ว่าสงสัยหรือ
แค่ไม่อยากเจอผม เขาเป็นว่าถ้าถามมาผมก็จะตอบให้แล้วกัน

“ก็เราเรียนคณะเดียวกัน ก็ต้องเจอกันที่คลาสสิ ไม่งั้นจะให้
ไปเจอกันที่ไหน ที่ห้องแกเหอ”

การหยอดครั้งนี้มีอานุภาพรุนแรงพอสมควร คนตัวผมมสะดุ้ง
โหยงเหมือนได้ยินอะไรแสลงสุดผิดหู

“จะบ้าเหอ เออ กูไปละ”

สกายรีบฉกเปิดประตูลงไปจากรถผม โดยที่ผมยังลาก
สายตามองตามร่างผมที่เดินไปดักคอเพื่อนเขาอยู่โดยไม่ถอน
สายตาทิ้งไป

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

จนไอ้เบนเพื่อนผมมันมาเคาะกระจกรถนี้แหละ

ผมกดปุ่มให้กระจกรถมันเลื่อนลงมา

“กว่าจะมานะ ทำเหี้ยไรอยู่”

“ไอ้บรูค กูเห็นนะ” ไอ้เบนส่งยิ้มที่พิริบพราวมาให้ผม

“เห็นอะไร” ผมทำเป็นไม่รับรู้กับการล้อเลียนของมัน
 “ก็เห็นว่ามีคนวิ่งลงจากรถมึงไปเมื่อกี้เง นี่ตกลงการแะมารับ
 ภูนี่เป็นข้ออ้าง เพื่อจะมาเจอเด็กที่ไหนของมึงหรือเปล่า”

ตอนแรกก็ไม่ใช่ข้ออ้างหรอก...

ต้องขอบคุณไอ้เบนนะ ที่มันทำให้ผมนึกถึงข้ออ้างนี้ออก

“มึงรีบ ๆ ขึ้นรถมาเลย ภูมีเรื่องจะคุย”

พอไอ้เบนมันเห็นผมทำหน้าจริงจังใส่ มันก็เลยยอมอ้อมมา
 ขึ้นรถ นั่งลงตรงเบาะข้างคนขับที่เมื่อครู่สกายเพิ่งนั่งไป

“ทำไม มีอะไรจะคุยจ๊ะ” มันถามระหว่างคาดเข็มขัดนิรภัย

“มึงรู้จักสกายปะ” ผมรีบถามถึงเป้าหมายที่ผมหมายตาไว้
 ทันที

จริง ๆ ก็หมายตาไว้สักพักละ แต่ฝ่ายนั้นโคตรจะไม่ทำความเข้าใจกับคนใหม่ ๆ ที่ไม่ใช่คนเดิม ๆ แถมผมก็เป็นมนุษย์ประเภทที่ไป
 ไหนก็มีจุดเด่น ไม่มีโอกาสให้ไปทำความเข้าใจกับสกายเท่าไร

ดูเหมือนนั้นก็รักสันโดษด้วย ถ้าผมไปอยู่ใกล้แล้วทำให้โลกอัน
 สงบของหมอนั่นกลายเป็นโลกที่อัดแน่นไปด้วยผู้คนและเสียงดัง...

สกายต้องไม่ชอบใจแน่

และความประทับใจที่มีต่อผม ก็จะติดลบไปด้วย

“รู้จัก” เบนเลิกคิ้ว “นี่มึงยังไม่เลิกสนใจมันอีกหรือ มึงก็เห็น
 แล้วนี่ มันไม่ค่อยยอมสนิทกับใคร”

“แล้วมึงเป็นคนที่เขายอมสนิทด้วยหรือเปล่านั้น” ผมถาม

“ก็...” ไอ้เบนทำเป็นเล่นตัวไม่ยอมเล่าง่าย ๆ

คงจะอยากให้ผมเอาอะไรล่อมัน ผมรู้จักมันดี

“ถ้ามึงเป็นคนที่สนิทกับสกาย มึงก็อาจจะมียลประโยชน์อะไร
 กับภู จนกว่ารถมึงจะซ่อมเสร็จ ภูอาจจะช่วยมารับมึงที่หอมึงได้”

ตลอดนะ”

พอไฉ่เบนรู้ว่าจะไม่ต้องลำบากนี้ก็หุ่ฝุ้งทันที

“สนิทวะ ทำงานกลุ่มเดียวกัน ญุ่คุยกับไฉ่ไ้ได้ทุ่เวลา เลย
สนิทกับสกายไปด้วย”

ไฉ่ไ้ที่ว่าก็ไม่ใช่ใครหน้าไหน คงเป็นเพื่อนสนิทสกายนั่นแหละ
ผมสตาร์ทรถ

“ขอบคุณนะมึง”

“ไม่เป็นไร เพื่อนกัน”

ผมส่ายหน้าไปมาแล้วขับรถออกจากที่จอดรถเพื่อจะมุ่งหน้า
ไปมหา’ลัย

คณะนิเทศเป็นคณะที่วุ่นวายกันอยู่แทบจะตลอดเวลา

โดยเฉพาะพวกเอกการแสดง ที่บ่จะทำอะไรก็ต้งยิ่งใหญ่อลังการ
แทบจะตลอดเวลา จนผมเองที่อยู่คณะเดียวกันแม้ว่าจะคนละเอก
ก็ต้องพลอยโดนผลกระทบบ้างเป็นบางครั้งอย่างเช่นครั้งนี้

“ว่ไ่ไ่ละ ร่วมือกับเอกแพชั่นทำแพชั่นโชว์หรอ” ผมถาม
เพื่อนที่มาขอร่องให้ช่วยไปเป็นไม้แขวนเสื้อ (ก๊นายแบบเดินแพชั่น
โชว์นั่นแหละ) เป็นตัวแทนคณะนิเทศด้วย เพราะว่าคนของเอกการ
แสดงไม่พอ

“ใช่ ถ้าบ่รู้คไป ต้งเป็นหน้าเป็นตาให้คณะได้ดีแน่ๆ ช่วยเรา
หน่อยนะ” เธอว่ามาแบบนั้น ผมหัวเราะออกมาเบาๆ

“เราก็อยกช่วยแพรวอยู่หรอคณะ แต่เราเรียนเอดินะสิ” เอดี
ก๊ย่มาจาก Advertising หรือโฆษณานั้นแหละ

“ไม่เป็นไรหรอ อาจารย์ที่ควบคุมการดูแลครั้งนี้เป็นอาจารย์
วิชา Event ไ่ อาจารย์แทนนะ”

“อ้อ” ผมรู้จักกับอาจารย์แทนเหมือนกันก็เลยนึกออกใน
ทันที “ก็รู้จักอยู่ แต่ยังไม่ขอปฏิเสธแหละ”

ผมยังยืนยันคำเดิม เรื่องอะไรผมจะยอมเหนื่อยกับงานนอก
คณะล่ะ ถึงผมจะเฟรนด์ลีแต่ผมก็ขี้เกียจนะ

และคนที่เปลี่ยนใจผมได้ ก็ไม่ได้มีเยอะนักหรอก

EPISODE 01

ความรักอาจจะสวยงาม

แต่มันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตอยู่ไหม

ผมรู้นะ ว่าความรักทำให้คนเราเปลี่ยนแปลง แล้วก็ทำเรื่องดี ๆ

แต่ไม่เคยได้ยินหรอก ความรักก็ทำให้คนดีกลายเป็นคนเลวได้

งั้นมันก็ไม่ได้ผิดสักเท่าไรใช่ไหม ที่ผมไม่ได้สนใจเรื่องความรัก

SKY

“แต่ว่า บรูค คิดดี ๆ อีกรอบไม่ได้เหรอ คนมันขาดจริง ๆ

ถ้าไม่ใช่บรูค แพรวก็ไม่ว่าจะชวนใครแล้วนะ”

สาวสวยจากคณะเดียวกันยังอดอดอันไม่เลิก ถึงจะอย่างนั้น

คำตอบผมก็ยังเหมือนเดิมอยู่ดี

“เรางานเยอะแล้ว ขอโทษจริง ๆ นะแพรว”

“ง่า...”

แพรวคงไม่รู้จะพูดยังไง เลยทำได้แค่ยอมปล่อยผมไปแม้ว่า

เธอจะอยากเห็นยัวร์ผมไว้แน่นแค่ไหน

“ขอโทษจริง ๆ นะ” ผมยิ้มให้เธอจนตาตัวเองเหลืออยู่ขีดเดียว

“ไม่เป็นไร เราจะพยายามชวนคนอื่นดูแล้วกันนะ” เธอตอบเสียงเบาด้วยความหนักอกหนักใจ

(บรรยายบุคคลที่สาม)

แพรวจำใจต้องแบกความรู้สึกที่เต็มไปด้วยทางตันของเธอไปที่โรงอาหารเพื่อไปหาอะไรกินดับอารมณ์ร้อนรุ่มของตัวเองอย่างช่วยไม่ได้ เธอเจอกับเบนเข้า ฝ่ายนั้นกำลังพยายามขายขนมจีบเธออยู่ จึงกวักมือเรียกให้เธอเข้าไปหา

ปกติเธอคงไม่แลเบน เพราะรู้ว่าเขามันสายเบ็ดบอย...

ผู้ชายกะล่อนหาตัวจับยากแบบนี้ เธอไม่อยากเสวนาด้วยหรอก

หากนึกไปนึกมา ก็จำได้ว่าเขาสนิทกับบุคลลินอยู่ วันนี้เขาอาจจะเป็นประโยชน์ เธอเลยยอมเดินยิ้ม ๆ เข้าไปหา

“แพรว ทำอะไรคะ หาอะไรกินหรือ” เบนพูดกับเธอคะซาอย่างน่ารัก

“จำ เบนละ กินอิ่มแล้วนี่ ไม่รีบไปเรียนหรือ”

เธอเดาสถานการณ์เอาจากงานข่าวที่เกลี้ยเกลายของเบนที่วางอยู่ น้ำที่เขาดื่มก็พร่องไปเกือบหมด แสดงว่าเขาก็คงกินเสร็จได้สักพักแล้ว

“อืม ก็ว่าจะไปแล้วแหละ พอดีเจอแพรวก่อนไง เลยไม่อยากลุกไปไหนเลย” เขาจัดการอ่อยเธอ

แพรวยิ้มแห้ง ๆ...

จะตักตวงผลประโยชน์ ก็รีบทำตอนนี้ดีกว่า เรื่องอะไรจะอยู่

เฉยให้หมอนี้เต้านาน ๆ กันล่ะ!

“เบน คือว่านะ สาขาของแพรวกำลังร่วมมือกับคณะศิลปกรรมสาขาแฟชั่น จัดทำแฟชั่นโชว์ขึ้นมาในวิชาอีเวนต์นะ แต่ นายแบบยังขาดอยู่ เราชวนบรูคแล้ว บรูคก็ปฏิเสธ เบนพอจะมีวิธีกล่อมบรูคให้มาช่วยเดินแบบให้เราที่ได้ไหม นะคะ นะๆ”

เบนยิ้มกริ่มกริ่มมองมาที่เธออย่างมีเลศนัย ทำเอาหญิงสาวรู้สึกมีงานเข้าทันที...

เธอจะช่วยเหลือไหมเนี่ย

“ถ้าเราช่วยแพรว แพรวจะยอมไปดูหนังกับเราอาทิตย์นี้ไหมล่ะ”

นั่นไง ว่าแล้ว คนอย่างหมอนี้ ไม่มีทางช่วยอะไรใครฟรี ๆ หรือ

“เบนอะ” แพรวดีแซนอีกฝ่ายเบา ๆ แสร้งทำเป็นเซิน ทว่าความจริงเธออยากจะผลักเขาให้ห่างหลังมากกว่า ที่มาเล่นแง่กับเธอ!

“ว่าไงล่ะ เบนช่วยก็ได้นะ เบนรู้วิธี”

เอาไงดีนะ วิชานี้ถ้าเธอได้บรูคมาช่วยฟรีเซ็นต์ งานจะต้องออกมาเลิศ หนทางที่จะเกิดเธอก็อยู่ไม่ไกล...

เอว่ะ แค่ไปกินข้าวกับนายเบนครั้งเดียว ไม่สีกไม่หรรหรือ

“ก็ได้” แพรวตกลง เขาก็ยิ้มกว้างกลับมา

“เบนนะ ช่วยพูดให้มันเดินแบบให้แพรวไม่ได้หรือ”

“อ้าว...” ได้ยินเบนพูดแบบนั้น แพรวแทบจะหลุดภาพนางมารร้ายของเธอออกมาเลยละ ถ้าเบนไม่รีบอธิบายต่อซะก่อน

“แต่เบนรู้จักคนนึงนะ ที่จะกล่อมไอ้บรูคได้ ถ้าเป็นคนคนนี้ ไอ้บรูคต้องถูกเป็นไฟ เอ๊ย อ่อนเป็นขี้ผึ้งโดนไฟลนแน่นอน”

แพรวได้ยืนก็หูฟังทันที ลองเบนเป็นคนพูดเองแบบนี้ คงไม่
หลอกเธอแน่นอน เพราะข่าวไหนที่มาจากเขา ส่วนใหญ่ก็เชื่อถือได้
เบนเป็นคนกว้างขวางในคณะคนหนึ่งเลยทีเดียว

“ใครเหรือ” เธอรับถามออกไปทันที

SKY PART

“อะไรนะแพรว เราเนี่ยนะ”

“อ้อ ต้องเป็นสกายเท่านั้น”

“ไอ้ตีนั่นมันบอกมาเหรือ”

ผมชักจะหงุดหงิดแล้วนะ เรื่องงานคณะอะไรนี่นะ โคตร
วุ่นวายเลย ผมดันเรียนสาขาการแสดงเลยหลีกเลี่ยงไม่ได้ต้องมา
ทำงานวิชาอีเวนต์ด้วย ที่เรียนก็ไม่ได้อยากเป็นดารา แค่อยากเขียน
บทเลยหลวมตัวมาเรียนเท่านั้นเอง

แพรวอยากจะได้ไอ้ดีที่ชื่อบรูคลินมาเป็นนายแบบแทนคน
ของกลุ่มเราที่ดรีอูวิชานี้ไป ผมก็ไม่ว่าอะไรเหรือ แต่ทำไมไอ้หมอน
นั้นต้องยื่นข้อเสนอให้ผมไปขอโรมัน มันถึงจะมาด้วย!

หรือมันเห็นผมทำท่าจำมันไม่ค่อยได้เมื่อเข้าเลยจะแก้แค้น!

“ไม่ๆ เขาไม่ได้บอก เขาปฏิเสธเรามาแล้ว แต่เบนบอกเรา
มาว่าถ้าเป็นสกายไปพูด เขาอาจจะใจอ่อน”

“ทำไมต้องเป็นเราด้วย ไอ้เบนเป็นเพื่อนสนิทมัน มันยังไม่
ยอมมา นับประสาอะไรกับเรา ผ่านมาตั้งสามเทอม นี่ปีสองเทอม
สองแล้วนะ เราเคยคุยกับมันแค่สองสามประโยค มันจะมาได้ไง”

สิ่งที่ไอ้เบนมันพูด โคตรจะไม่เมคเซนส์เลย ทำไมแพรวถึงไม่
ถูกคิดบ้าง

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน เบนเขาว่ามาแบบนี้ละ นะๆ”

เรื่องอะไรละ ผมไม่ชอบเข้าหาคนที่ผมไม่รู้จัก
“ตัดใจเหอะแพรว ยังไงเราก็ไม่ไป” ผมส่ายหน้าจนคอแทบ
เคล็ด

“โอ้ มันก็งานของสกายด้วยนะ ช่วยเราไม่ได้หรอก” แพรวยังไม่เลิกตื้อผม

นี่เชื่อไอ้เบนจริงจังไปไหมวะ

“มันพูดมั่ว ๆ แล้วหลอกให้แพรวไปเดทกับมันฟรีแล้วแหละ”
ผมยังคงส่ายหน้าอีกเป็นอับังขายถั่ว

“สกาย จะช่วยไม่ช่วย”

แพรวเริ่มมาเล่นบทหญิงสายโหดใส่ผม

“ไม่อะ” ผมยืนยันคำเดิม “ตัดใจเหอะ”

“ได้ เราจะตัด” แพรวกล่าวหน้านิ่งมาก

“...” ผมเกือบโล่งใจละ จนได้ยินประโยคต่อมา

“ตัดชื่อแกออกจากกลุ่มนี้แหละ!!!”

สิบชั่วโมงต่อมา

@ ผับ C

เพราะโดนคนหน้าเลือดอย่างยัยบ้าแพรวบอกว่าจะตัด
ออกจากกลุ่มถ้าไม่ช่วย คนที่ปฏิเสธว่าจะไม่มีวันไปขอรับรองไอ้ตีสื่อ
บุรุษเด็ดขาดอย่างผม เลยต้องมาทำตัวเป็นสัณฆเวศิขอส่วนบุญอยู่
ในผับที่ไม่เคยคิดอยากจะมา

ปกติผมไม่เที่ยวผับนัก เพราะมันทำให้เหนื่อย ตื่นสาย ไป
ไม่ทันเรียน เสียเงินเยอะ ยิ่งผับหรู ก็ยิ่งต้องจ่ายแพง เหล้าก็ไม่ได้มี
ประโยชน์อะไรกับร่างกาย รสชาติก็ไม่ได้อร่อยหาอะไรอย่างที่ดี
ผมเลยไม่ค่อยชอบหลังจากเคยมาอยู่ครั้งสองครั้ง ก็ไม่เสนอหน้ามา

อีกเลย

แถมเสียงเพลงยังดัง ตึง ตึง ตึง หูแทบจะแตก นี่ถ้าไม่ใช่ไฟท์
บังคับ อย่าหวังจะเห็นเงาผม

‘เราได้ยินว่าวันนี้พวกบรูคจะไปเที่ยวผับ C กัน จงโต้ะไว้
ใกล้ๆ เคาน์เตอร์บาร์แหละ ไปหาก็น่าจะเจอนะ’

แพรวให้ข้อมูลผมมาแค่นี้ เรียกว่าให้รู้ไปตายเอาดาบหน้า
ก็ว่าได้ โคตรไม่แฟร์ ไร้อเว!

ผมยืนกวาดสายตามองไปทั่วผับเพื่อหาไอ้บรูค ก็ไม่ใช่จะง่าย
เพราะคนมันเยอะมาก สายตาผมก็ลั่นตึงเกือบสองร้อย ดันไม่ชอบ
ใส่แว่นเลยเหมือนยืนอยู่กับภาพที่เบลอๆ รู้ว่าสิ่งที่เดินผ่านไปมา
เป็นคน หากแต่ไม่สามารถระบุตัวตนได้ โฟกัสมันไม่ชัดเอาซะเลย

ด้วยเหตุนี้เอง ผมเลยด้อมๆ มองๆ สองและเตร่อยู่แถวโต๊ะ
ตรงเคาน์เตอร์บาร์นั่นแหละ

กะว่าถ้าไอ้บรูคมาผมก็ต้องเห็นมั้ง มันก็เด่นไม่ใช่น้อยๆ...

สิบนาทีผ่านไป

เซี่ย!

แม่ง ไหนวะ!

ไม่มาแล้วเหอ!

ผมทำเสียงจี้จะอยู่ในลำคอ และจะหมุนตัวไปอีกทางเพื่อไป
หาอีกฝั่ง เลยชนเข้ากับคนที่เดินมาทางนี้

ปึก!

หัมป์!

ฝ่ายนั้นตัวใหญ่กว่า แรงปะทะเลยทำให้ผมเป็นฝ่ายเซ โชคดี
ที่เขาช่วยจับไหล่สองข้างของผมไว้ ผมมองหน้าเขา ถึงได้เห็นว่าเป็น
ไอ้ตี่ที่ผมกำลังตามหาอยู่จนแทบพลิกผับ

เจอตัวได้ชะทีนะมึง

“อ้าว สกาย” มันทักผม “#@ #\$%^&\$”

จากนั้นก็พูดอะไรมาอีกไม่รู้ ไม่ได้ยิน เสียงในผับแม่งดังเกิน

“ไม่ได้ยิน” ผมทำไม้ทำมือส่ายหน้าให้มันรู้ว่าผมไม่ได้ยิน บรูค
เลยโน้มหน้าลงมากกระซิบที่หูผมเพื่อให้ผมได้ยินชัดขึ้น

กลิ่นน้ำหอมดิบๆ แบบที่กำลังฮิตในหมู่ผู้ชายเลยลอยเตะ
จมูก ซึ่งก็ไม่ได้จูนอะไรมา เป็นการจัดเพิ่มเสน่ห์มากกว่าแหละ

“มากับใคร”

ผมเข้าใจแล้วตอนที่บรูคผละออกไป เลยขยับปากตอบ

“คนเดียว”

คราวนี้ฝ่ายนั้นทำท่าไม่ได้ยินบ้าง ผมเลยปองปากเอามือ
กระซิบที่หูเขา

“มาคนเดียว ช่วยไปคุยกับกูข้างนอกหน่อย มีอะไรจะคุยด้วย”

บรูคฟังก็พยักหน้าประมาณว่าได้สิ เขาหันไปทำไม้ทำมือ
กับเพื่อนประมาณว่าจะออกไปข้างนอกกับผม ผมเห็นพวกเพื่อน
เขาซึ่งหนึ่งในนั้นเป็นคนที่ผมรู้จักอย่างไอ้เบนร็องโหยวอย่างกับ
โดนเชือดไม่รู้เป็นท่าอะไรกัน

ดีหน่อย บรูคไม่ได้บ้าจี้ไปกับเพื่อน เลยดันแผ่นหลังผมให้เดิน
ไปข้างหน้า ส่วนตัวเขาก็เดินประกบตามมา

แปลกตรงที่แม้คนจะเบียดกันมากแค่ไหนในผับ ก็เหมือนคน
พวกนั้นแทบไม่เบียดมาโดนผม

แขนยาวๆ ของบรูคกันผมออกจากคนพวกนั้นหมดเลย ผมก็
นึกขอบคุณเหมือนกันนะ...

ท่าทางมันจะเป็นคนนิสัยดี...ละมั้ง

ในที่สุดเราก็ออกมาอยู่ข้างนอกผับได้ เป็นโซนนั่งข้างนอกที่

มีโซฟาให้เยอะเยอะ มีที่ให้สูบบุหรี่อย่างอิสระสิ พันควันกันอย่าง
เมามัน...

ที่แบบนี้มันสนุกตรงไหนวะแม่ง

“เป็นอะไรอะ ทำหน้าหงิกหน้างอ” บรูคเลิกคิ้ว

“เปล่า”

“ไหนแกว่ามีเรื่องจะคุยกับเรา จะคุยอะไรอะ”

เท่าที่ผมสังเกต บรูคจะไม่คุยกับผมเหมือนที่คุยกับเพื่อนมัน
ที่คุยกันมึนๆ แต่จะเรียกผมว่าแก แทนตัวเขาว่าเรา แต่เวลาคุยกับ
ผู้หญิงก็จะเรียกผู้หญิงว่าเธอและแทนตัวเองว่าเรา ก็นับว่ามันคุย
กับผมที่เป็นผู้ชายได้แปลกกว่าการคุยกับผู้ชายคนไหน...

แทบจะใช้สรรพนามนี้กับผมคนเดียว

ถึงผมจะไม่สนิทกับบรูค แต่เรียนคณะเดียวกัน ก็เคยได้ยืมมัน
คุยกับคนนั้นคนนั้นมาบ้าง

“เรื่องแพชั่นโชว์อะ” ผมเข้าเรื่องโดยไม่เกริ่นให้เสียเวลา “มา
เป็นนายแบบให้หน่อยดิ”

“แพรวให้มาเหรออ” บรูคถามยืมๆ

“อือ”

“ก็เอาสิ” ฮะ!? ง่ายจ้ะเลยเหรออ

“...”

ตอนผมกำลังทำหน้าที่มันง่ายตายจัด บรูคก็ยื่นโทรศัพท์
มาให้ผม

“แต่แลกกับเบอร์แกละ”

EPISODE 02

สำหรับผม เขาไม่ต้องทำอะไรมากมาย
แค่นั่งอยู่เฉย ๆ ผมก็รู้แล้วว่าอะไรจะหายไปไหนได้
ผมหยุดไม่ได้จริงๆ ที่จะต้องมองเขา
จนบางทีเกือบจะลืมหลบสายตา ตอนเขามองมา

BROOKLYN

“เบอร์กูเธอ”

ผมถามบรูคเพราะคิดว่าผมพูดได้ขึ้นสิ่งที่มันพูดผิดไป

“ใช่ เบอร์แก”

ไม่ช้าเปล่า เขายังขยับโทรศัพท์ในมือไปมาให้ผมรู้ว่าเขาเอา
จริงด้วย...

แม่งคิดอะไรอยู่วะ

“จะเอาเบอร์กูไปทำอะไรวะ” ผมถาม จริงๆ เดียวไอ้จี้จะตาม
มาสมทบผม ผมไม่ได้คิดจะมาซ่าในสถานที่แบบนี้คนเดียวหรอก คน

ก็เยอะ

“ก็เอาไปโทร.นะสิ”

“แต่ว่ากูไม่ได้สนิทกับมันนะ ถ้าอยากช่วยก็อย่ามีข้อแม้ดิอะ”

ผมอดอด

“ก็อยากช่วย แต่ใครเขาจิตใจกุศล ช่วยคนอื่นฟรีๆ โดยไม่มีอะไรตอบแทนมั่งละ” บรูคซยับเข้ามาใกล้ผม “ไม่ใช่เราแน่ๆ”

“...” ผมจึ้นิดหน่อยแล้วเม้มริมฝีปากไว้นั่น

“น่า เอาเบอร์มาเหอะ ไม่สนิทกัน แต่ถ้ามีเบอร์แกเดียวเราก็จะสนิทกันเองไง”

ใครอยากจะสนิทกับมันเหรออ ผมไม่ได้เรียกร้องอยากสนิทกับมันนะ

“ถ้าให้เบอร์แล้วก็คือจบเลยใช่ไหม”

เสือกไม่ขอไลน์ ไม่ขอเฟสอะไรนะ แม่งล่อขอเบอร์เลย

“จบเลย อยากให้ช่วยอะไรก็จะช่วยทุกอย่าง ให้ความร่วมมืออย่างดี” บรูคลินยิ้มจนตาของเขาเหลือครึ่งเดียว ส่งผลให้รอยยิ้มเล็กๆ ที่แก้มซึ่งคล้ายๆ กับลักยิ้มแต่ไม่ใช่ปรากฏขึ้น หน้าตาไอ้หมอนี้ก็ดูเป็นคนที่เปี่ยมมิตรอย่างจืดลอดสินะ คนก็เลยรู้จักมันกันเยอะ

“ก็ได้”

ผมรับโทรศัพท์บรูคมากดเบอร์ตัวเองลงไปอย่างจำยอม กดเสร็จก็ส่งโทรศัพท์คืนไป

“อ๊ะ”

“ขอลองยิงดูก่อนนะ เผื่อแกให้เบอร์แฟนแกมาแทน” บรูคพูดแล้วหัวเราะไปด้วย

“แฟนอะไรละ ไม่มีแฟน นี่เบอร์กูนี่แหละ” ดูเหมือนอีกฝ่ายจะหูฟุ้งทันทีที่ได้ยินว่าผมไม่มีแฟน

“เมื่อไหร่ก็แล้วแต่ล่ะ”

“อะไรล่ะ ก็เบอร์กูไง” ทำไมต้องให้พูดซ้ำ ช่างนอกนี่คนอาจจะเยอะ แต่เสียงไม่ได้ดังขนาดในฝันแน่นอน

“ไม่ใช่คำนี้สิ ก่อนหน้านี้นิดนึง”

“อ้อ กูไม่มีแฟน ดังนั้นกูไม่มัวให้เบอร์แฟนกูไปหรอก ไม่ต้องห่วง เพราะฉะนั้นก็กรุณามาช่วยงานกลุ่มกูด้วย โอเค!” นี่ไม่เคยพูดพร่ำกับใครนานขนาดนี้เลยนะ

“ครับ” บรูคคอมยัม ไม่รู้จะอารมณ์ดีอะไรนักหนา ผมเนียโคตรอารมณ์เสียเลย

“เออ ภูมิฐานะแค่นี้แหละ แยกกันตรงนี้ก็ได้อ” ผมบอก

“ทำไม สบายจะไปไหน อย่าบอกนะว่ามาแค่นี้แล้วจะกลับแล้ว” โอ้บรูคทำหน้าที่ไม่เชื่อ หะ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ ผมนะมาเพราะแค่เรื่องมัน ไม่ได้กระสันอยากจะทำอะไรสักนิด

“เปล่า รอไว้”

“งั้นก็ไปรอที่โต๊ะเราก่อนก็ได้ อย่ายืนอยู่ตรงนี้นะคนเดียวเลย ไม่รู้ไอ้จี้จะมาตอนไหนนะ” ที่บรูคมันพูดก็ถูกทุกข้อแหละ

“ไม่เป็นไรดีกว่า เกรงใจ” ผมปฏิเสธ ถึงแม้จะทำเป็นดีด้วย ผมก็ไม่ได้รู้สึกไว้มันมากขึ้นเลยอะ ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน

“ไม่ต้องเกรงใจ กลับเข้าไปหะ ยืนอยู่ตรงนี้เราจะห่วงมากนะ”

“เรื่องมาก เออๆ”

ผมตัดรำคาญเลยยอมกลับเข้าไปในฝันกับบรูคอีกรอบ แค่ว่าเข้ามาด้านใน ก็กลับสู่บรรยากาศที่มีเพียงเสียงเพลงดังกระหึ่มกับแสงไฟวิบวับบนเพดาน บรูคคอยกระซิบบอกทางให้ผมเดินไปจนถึงโต๊ะ

“แหม ๆ รอบนี้หิวมาที่โต๊ะเลยเหรอออ” เพื่อนไ้บรูคที่ชื่อไ้เบนตะโกน

ใช่ มันตะโกน เหมือนอยากให้ผมได้ยิน คือถ้ามันไม่ตะโกนก็ยากมากที่ผมจะได้ยินเสียงมัน

“หิวหิว”ไรมิงละ” ผมตอบมันแบบไม่ค่อยพอใจ ส่วนบรูคก็แค่ขำ

“จะดื่มอะไร เดี่ยวเราไปเลือกให้” บรูคทำท่าที่ราวกับจะเอาใจมันจะเอาใจผมทำไมวะ จริง ๆ ผมนะ ควรเอาใจมันเพื่อให้มันช่วยงาน

เอาเถอะ มันยอมช่วยแล้ว ไม่ต้องเอาใจอะไรมากก็ได้

“กูไม่ดื่ม”

“มาถึงนี่แล้ว จะมายืนที่อ ๆ เต้นก็ไม่เต้น ดื่มก็ไม่ดื่มเหรออ” บรูคเองก็ไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ เช่นกัน

“แล้วจะทำไม่กูละ” ชักจะมีไ้สิ่งทีเรียกว่าน้ำโหล่นะ เดี่ยวไ้บรูคแหม่งจะได้มีน้ำตา

“เราจะไปทำอะไรก็ได้ละ ไม่ทำเหรอก” บรูคยิ้ม แน่นอนว่าบทสนทนาทั้งหมดนี้ เกิดจากการคุยกันในระยะใกล้มากทั้งสิ้น ทำให้จมูกผมกับจมูกโด่ง ๆ นั้นเฉียดกันหลายหนเลย

“เออ ไปเอาอะไรมาให้กูดื่มก็ได้ ที่มันไม่ใช่เหล้าขม ๆ อะ” ผมตัดปัญหาอะเกน

“ครับ ครับ”

บรูครับคำและหายออกไปจากตรงนี้ เพื่อนไ้บรูคก็โยกกันเหมือนโดนจ้ำมาเต้น มีแค่ผมที่ยืนกอดอกหน้าตายไม่คิดจะเคลื่อนไหวไปตามจังหวะเพลง ผ่านไปสักเกือบสิบนาที บรูคก็กลับมาพร้อมกับเครื่องดื่มที่มีลักษณะคล้ายของหวาน มีเชอร์รี่อยู่ในแก้ว

ด้วย หากดูทรงแล้ว

ยังไฉ่แม่งก็เป็นเหล่าแน่นอน

“ก็บอกว่าไม่เอาเหล่าไฉ่” ผมหงุดหงิดใส่ไอ้บรูค

“ก็มันไม่ได้ข่ม ชิมดูดิ”

ผมไม่อยากเถียงกับมัน มันซื้อมาแล้ว ผมจะทำบ้าอะไรได้อีก
นอกจากแตกเข้าไปปล่จจริงไหม ดังนั้นผมก็เลยยอมที่จะจิบมันดู...

หวาน ๆ แะะ อาจจะมีรสของเหล่าปนอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้เลว
ร้ายเหมือนดื่มเหล่าเพียว ๆ

“เป็นไง” บรูคกระซิบถาม

“ก็ดี”

ผมไม่ได้รู้เลย ว่าไอ้เหล่าหวาน ๆ เนี่ย แม่งทำให้เมื่อง่ายยิ่ง
กว่าเหล่าขม ๆ ที่ผมหลีกเลียงเป็นไหน ๆ ดังนั้น พอมันหมดแก้ว เห็น
ว่ากินไม่ยากก็ให้บรูคสั่งมาให้อีกสองแก้ว หลังจากนั้น ภาพในหัว
ผมมันเป็นยังไง ผมก็จำไม่ค่อยจะได้แล้ว...

BROOKLYN PART

“เมารียัง”

ผมถามคนที่กำลังโยกศีรษะอย่างเมามัน ผมไม่ได้จะมอม
เหล้าสกายหรืออะไรนะ เขาเป็นคนเรียกร้องจะดื่มมันเอง ผมอยาก
เทคแคร์เลยไปเอาให้ และแน่นอนว่าผมไม่ได้ใส่อะไรแปลก ๆ ลงไป
ในแก้วนั้น

แฮม ผมไม่ใช่คนชั่วนะครับ

“ม่ายยย...ม่ายเมมา” เจ้าตัวส่ายหน้า แต่จะส่ายธรรมดาก็ไม่ได้
นะ จะต้องโยกตัวไปกับเพลงด้วย

เมมาแล้วแน่นอน

“มึง สกายจะภาพตัดปะวะ” ไอ้เบนถามแล้วมองสกายอย่างเป็นห่วง

ภาพตัดที่ไอ้เบนหมายถึง ก็คือการที่เมานักจนวนกลับ จำอะไรไม่ได้นั่นแหละ

“ไม่ตัดหรอก...มั้ง” ผมก็ไม่ค่อยแน่ใจ เพราะพอเจ้าตัวเริ่มเมาก็เริ่มมีติ่มซื้อตปะปนตามคำยุแหยงของคนอื่นในกลุ่มบ้าง จากที่ยืนถือเป็นท่อนไม้ คราวนี้เลยเด่นยับกว่าใครเลย

“กูว่าถ้าสร้าง แม่จะต้องอายุสี่สิฯ!” ไอ้เบนแอบขำทำเต็นแต่ละท่าที่สกายสรรหามาฟรีเซนต์ ผมเองก็อดขำตามไม่ได้

“เออน่า มาเที่ยวก็ต้องเดินดิวะ” ผมเข้าข้าง

“มันรักของมัน มันรักของมัน อย่าไปว่า คนนี้ว่าไม่ได้” ไอ้เรย์เพื่อนอีกคนแซวบ้าง

“นี่ถ้ามันภาพตัดมึงจะหิวปะ กูไม่เห็นไอ้ใจเพื่อนมันจะมาเลย” ไอ้เบนถาม

“ก็คงต้องพากลับห้องกูแหละ”

“มึงมันร้าย ไอ้เสื่อตาขีด” ดูแม่เรียกผมสิ

“กูไม่ได้จะทำอะไรเค้าใหม่สิส! กูแค่จะพาไปนอน ก็กูไม่รู้ห้องเขาอยู่ไหนง” ผมแก้ตัว ไอ้เบนทำหน้าแบบไม่เชื่อสักนิด

“ไอ้ควายบรูค ถ้ามึงมีจิตใจอาสาจริงนะ แค่ห้องเค้าอยู่ไหนอะ มึงถามแพรวถามไอ้ใจหรือถามใครก็ได้ปะ ตอแหลจับได้นะมึงอะ”

อันนี้ก็จริง ไม่เถียงละกัน

ผมทำที่เป็นติ่มเหล้า ไอ้เรย์เลยพละมบ้าง

“อีกอย่าง พวกกูยังไม่ได้พูดสักคำว่ามึงจะทำอะไรเค้า ร้อนตัว”

ผมไหวไหล่โดยไม่ได้พูดอะไร เพราะตอนนี้สกายเริ่มซุกตัว

ใกล้ๆ ตัวผมรวากับเป็นแมว แน่นอนว่าผมไม่ปล่อยให้เขาหลุดพ้น
สายตา เพื่อตัดปัญหาเลยคล้องเอวบางไว้หลวมๆ จะได้อยู่ใกล้มือ
เจ้าของเส้นผมสีดำสนิทเลยเอนศีรษะมาชนกับไหล่ผม

“ไม่ไหวแล้วสิ” ผมก้มหน้าลงไปถาม

“บ้าเหวอ ไหวเด่ะ”

ถึงจะตอบอย่างนั้น สกายก็คงจะมินหัวน่าดูถึงได้เอามือมากุม
ศีรษะ ผมว่าน่าจะมีแล้วแหละ

นี่ผมลองเอาหลังมือไปอังที่ลำคอกับข้างแก้มเขาก็พบว่าผิว
เนื้อฝ้ายนั้นร้อนผ่าว แสดงว่าไอที่ดื่มๆ เข้าไปออกฤทธิ์เต็มที่แล้ว
แน่อน ถึงจะไม่ได้ใส่ใจคำพูดพวกไอ้เรย์มาก สุดท้ายตอนหลับปิด
คนที่หัวสกายกลับห้องโดยไม่ได้คิดจะโทร.ถามเพื่อนเขาว่าหอย
อยู่ไหน...

ก็คือผมนี่แหละ

@ คอนโดมิเนียม U

สกายเป็นคนที่ผมอบบาง และเขาก็เตี้ยกว่าผมประมาณ
หนึ่ง ดังนั้น การจะอุ้มร่างที่บางกว่าเข้ามาในห้องก็ไม่ได้ยากอะไร
มาก ผมวางเขาไว้บนเตียงผมแล้วถอดผ้าใบออกจากเท้าอีกฝ่ายให้
สกายเองพอหัวถึงหมอนก็ดูจะหลับเลย

“ใจนิ่งๆก็อยากรีบกลับไปนะ แต่อีกใจก็กลัวเค้าเสร็จจริงจริงๆ”
ไอ้เบนที่เป็นคนช่วยผมเปิดประตูห้องต่างๆ ตอนพาสกายมาพูด
ด้วยสีหน้ากรุ้มกริม

“กูบอกไม่ทำกูก็ไม่ทำสิ”

“แน่ะ” แม่ยังแซวไม่เลิก

“เดี๋ยวกูทำกูจะบอกโอเคปะ” ผมกวาดตีนแม่ซะเลย

“หุ้ยยยยยยย หุ้ยยย พรึ่บรุคคค”

ผมส่ายหน้าไปมาแล้วไล่ไอ้เบนกลับไป ตอนนี้ทั้งห้องเลย
เหลือแค่ผมที่เป็นเจ้าของห้อง กับคนที่ครอบครองใจผมแล้วยังจะ
ลามมาครอบครองเตียงผมอีก

ผมปล่อยสกายนอนไปคนเดียวก่อนแล้วไปอาบน้ำ ผมเองก็
ดื่มไปไม่น้อยเลยแหละ มึนนิดๆ เหมือนกัน ดังนั้นพอปิดไฟที่เตียง
แล้วก็ล้มตัวลงนอนข้างๆ สกายเลย

“อือ...”

คนตัวเล็กกว่าครางงืมงำแล้วนอนตะแคงหันหน้ามาหา แขน
เรียวพาดลงมาบนตัวเหมือนกอด...

ผมอมยิ้มและกอดอีกฝ่ายกลับ เอาคางเกยศีรษะเขาไว้

เอ็นดู

EPISODE 03

คนเรามีสิ่งที่เรียกว่าเซฟโซนของตัวเองอยู่เสมอ
ผมเป็นมนุษย์ประเภทที่ไม่อยากให้ใคร
รุกร้าเข้ามาในเขตปลอดภัยของผม
และเวลาที่มีใครเข้ามา ไม่ว่าข้ออ้างเขาจะคืออะไร...
ผมก็จะเผลอมองเขาในแง่ลบอยู่บ่อย ๆ

SKY

SKY PART

ผมไม่รู้ว่าคุณสันตติไปนานเท่าไร รู้แค่ว่าคุณตื่นมาอีกที
แล้วเห็นนาฬิกาที่ผนังห้อง ซึ่งแมงดูไม่เหมือนห้องนอนของผมสัก
นิด มันก็บอกเวลาบ่ายโมงกว่าแล้ว

พี่ป!

ผมรีบติดตัวขึ้นมานั่งทันทีด้วยความตกใจ พยายามสำรวจว่า
ตัวเองไม่ได้เป็นอะไร ไม่ได้โดนทำร้ายหรือโดนทำอะไร ซึ่งพอผมยัง

ปกติอยู่ แต่มีอาการเมาค้าง ผมก็โล่งใจไปเปลาะหนึ่ง

“อย่าทำแบบนั้นดีกว่ามั้ง เดียวก็มันหัวแยเลย” ใครบางคนที่เดินถือแก้วเข้ามาสองใบกล่าวขึ้น ผมพยายามจะโฟกัสใบหน้าที่แม้กระทั่งตอนนี้ยังส่องประกายระยิบระยับไปด้วยความหล่อเหลาราวกับเจ้าชายที่เดินออกมาจากในนิทาน

คนอะไร ตื่นมาแล้วหน้าสดใสได้ขนาดนี้

ไมลี นี่มันก็ป่วยแล้ว ไ้หมอนี่ถึงตื่นก่อนเราสักชั่วโมงก็เรียกได้ว่าสายอยู่ดี

ว่าแต่มันเป็นใคร...

มันชื่ออะไรนะ

“นี่ กาแฟ เราจะว่าถ้าแกยังไม่ตื่นก็จะปลุกแล้วแหละ” เขาบอกผมด้วยเสียงที่ใจดีมาก ผมรับกาแฟแก้วนั้นมา เมื่อจ้องหน้าหมอนั้นใกล้ ๆ ถึงได้รู้ว่าหมอนี้คือบรูคลิน ผู้ชายหน้าดีที่เฟรนด์ลี้กับเขาไปทั่วจนต่างจากผมที่ชอบมีโลกส่วนตัวสูงลิบลับนั่นเอง

เมื่อวานหลังจากโดนเหล่าที่รสนชาติเหมือนขนมไปหลายแก้ว ผมก็รู้สึกตัวเองได้วาร์ปไปอยู่โลกอื่น

มันไม่เชิงว่าจำอะไรไม่ได้เลย แต่สิ่งที่จำได้ ดูน่าอัปายจนไม่อยากจะเชื่อว่ามันคือเรื่องจริงยังงี้ล่ะ

“ขอบใจ”

ผมรับแก้วกาแฟมา โดยที่สายตาก็ยังหลุกหลิกเหมือนอยากออกไปจากห้องนี้ตลอดเวลา ฝ่ายนั้นก็เหมือนจะรู้เลยบอกว่าไม่เป็นอะไร และเขาไม่ได้คิดจะทำอะไรผม แค่อายากให้ผมดื่มกาแฟจะได้สร้างเมา

ผมขี้ใจอยู่นานมาก แต่ถ้าหากว่าผมไม่ยอมทำตัวให้เป็นปกติ ความกลัวลึก ๆ ในใจบางอย่างที่ผมไม่อยากจะนึกถึง ก็จะทำให้

ชีวิตผมกลับไปมีดมนอีกรอบแน่ ๆ ผมก็เลยยอมจิบ ๆ กาแฟนั้น
หมอนั่นก็พูดไม่ผิดไปซะทีเดียว การได้ดื่มเครื่องดื่มร้อน ๆ
ทำให้รู้สึกสร้างได้ดีเหมือนกัน

“เมื่อคืนเต้นเก่งนะ”

“พรวด! แฉก ๆ ๆ” คำคมนั้นทำให้กาแฟผมพุ่ง แถมยังสำคัญ
อย่างต่อเนื่องจนบรูคต้องไปเอาทิชชูมาส่งให้ ผมรีบ ๆ เช็ดแล้วมอง
หน้าเขา คนตัวสูงกำลังกลั้นขำจนไหล่สั่น คงคาดไม่ถึงกับปฏิกิริยา
บัดซบของผมอย่างแน่นอน

“เต้นเก่งอะไรกัน ภูจำได้ว่าไม่ได้เต้น” ผมรีบหาข้อแก้ตัวให้
ตัวเอง ถึงแม้จะจำได้ราง ๆ ว่าผมแทบจะลงไปถึงดาวกับพื้นก็ตาม
นรก! ทำไมพระ! จิตใต้สำนึกอยากเป็นไอดอลหรือไง ถึงได้
เต้นท่าบ้า ๆ แบบนั้นออกไป!

“สกายอาจจะแค่จำไม่ได้ละมั้ง”

“จำไม่ได้อะไร ภูทำอะไร ภูรู้ตัวดี” ผมกุมแกวกาแฟไว้แน่น ดู
เหมือนบรูคก็เดาออกว่าผมทำแบบนั้นเพราะอับอาย

“ก็นะ จัณคลิปที่อยู่ที่ไอบิน ก็ปล่อยให้มันเก็บไว้อย่างนั้นก็ได
สินะ”

“ตะ...เดี๋ยวก่อน คลิปอะไร”

ผมทำตาโตมองหน้าบรูคด้วยความตื่นตะลึง ตอนนี้เหวอเริ่ม
จะผุดขึ้นมาทั่วหน้าผากเนื่องจากสัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้น ไอบิน
คือเพื่อนของบรูค คนที่ผมจำหน้าตามันได้แม่น หนึ่งในแก๊งไอบ์บรูค
ที่กวตั้น ปากยื่นปากยาวน่ารำคาญสุด ๆ แถมมันยังพยายามจิบ
แพรวเพื่อนผม

ผมจะไม่อยากให้แพรวได้ไอบ์เวรนี้เลย ดูเจ้าชู้จะตายซัก คบไป
มีหวังมีแต่จะเสียใจกับเสียตัว กระทั่งความจริงใจก็ไม่ว่าจะได้กลับคืน

หรือเปล่า

บรูคลินก็เหมือนกัน ถึงจะทำเป็นใจดีก็ไม่มีอะไรรับประกันว่า
สิ่งที่มันทำอยู่จะมาจากใจจริง ไม่ใช่การเสแสร้งแกล้งทำแบบการ
สวมหน้ากาก หมอนี่อาจจะมีด้านมืดที่ซ่อนไว้ แต่เพื่อทำให้ผม
ตายใจ เลยแกล้งทำเป็นดีก็ได้

“ก็คลิปที่สกายเต้นจนดับไฟแทบลูกนะสิ”

“...”

“ตอนแรกเราก็อาจจะขอเอามาเพื่อลบให้ซะนะ เพราะถ้าเรา
ยอมพูด ไ้เบนมันก็คงยอมลบ”

“...”

“แต่ในเมื่อแกไม่คิดว่าจะมีคลิปนั้นอยู่ ก็ลืมเรื่องที่เราพูดไป
ซะเถอะนะ”

“...”

“กาแฟนี่พอแล้วใช่ไหม เดี่ยวเราเอาไปเก็บให้แล้วกัน” บรูคดึง
แก้วกาแฟในมือผม ส่วนผมที่ลุกจากเตียงไปนั้น ก็แทบจะคุกเข่าลง
ตรงหน้าบรูคลินอย่างไร้ศักดิ์ศรีถ้าทำได้

“ได้โปรดเถอะ ลบคลิปนั้นให้ที!”

“ยอมรับแล้วเหอ ว่าเต้น” บรูคลินอมยิ้ม

“ก็ถ้ามีคลิปแบบนั้น กูจะไม่เต้นได้ไงเล่า” ผมไววอย “ไม่ใช่
ศัตรูกันสักหน่อย คงจะไม่เก็บไว้แบล็กเมลล์หรือเทียวกูให้ใครดูเพื่อให้
กูอับอายใช่ไหมล่ะ”

“เปล่าหรอก ไม่ใช่ศัตรูสิ”

“...”

“เราไม่เป็นศัตรูกับสกายแน่ๆ”

“นั่นก็เป็นเพื่อนกันได้ใช่ไหม” ผมรีบเสนอตัว ออฟเฟอร์ความ

เป็นเพื่อนให้กับมัน เพราะว่าบรูคมันจะได้ไม่เล่นตัว ยอมขอให้ไอ้เบน
ลบคลิปปะหงายที่สร้างความอับอายให้กับผมไปเร็ว ๆ เกิดมันไป
โพสต์ในในกลุ่มหรือในเพจของมหา'ลัย ผมไม่บ้าไปเลยเหรอ เจอแบบ
นั้น ยิ่งไม่อยากเป็นจุดเด่นอยู่

“เพื่อนเหรอ” บรูคเอียงคอมองหน้าผม

“เออ ูกกับมึงไง เป็นเพื่อนกัน” ไม่ได้อยากเป็นเพื่อนกับมัน
สักนิด...จำใจสุด ๆ

“ก็ได้อ” บรูครับยิ้ม ๆ “ได้แค่เพื่อนก็เอามาก่อนแล้วกัน”

ฮะ!? หมายความว่าไฉนะ

คำพูดบรูคสินนั้นโคตรที่จะคลุมเครือ เป็นผู้ชายที่คลุมเครือ
มาก ๆ ไม่รู้จะดีหรือจะเลว อ่านไม่ค่อยจะออก

แผนงานที่ยากเย็นกว่านั้นก็คือ ไม่ได้มีพจนานุกรมที่คอยแปล
ความหมายของผู้ชายคนนี้อยู่บนโลกด้วยยังงี้ละ

ต่อให้เรื่องที่หมอนี้จะดีหรือร้ายจะเป็นอะไรที่ยังไม่แน่ชัด
อย่างเดียวที่ชัดเจนก็คือเป็นคนมีน้ำใจ ยอมขับรถมาส่งผมที่หอพัก
ของผมแม้ว่าผมจะบอกไปแล้วว่าเรียกแท็กซี่เองก็ได้ ก็นะ หอพัก
ผมนะ สภาพมันก็กลาง ๆ จนถึงดีอยู่ทีราคาแบบหอพักรวมธรรมดา
ทั่ว ๆ ไป

หากแต่ไม่ได้เป็นคนโดมินิกนิยามหรูหราเลี้ยงสัตว์ได้แบบของ
บรูคหรอก

“ถึงแล้ว” บรูคจอดรถไว้ที่หน้าหอพัก เขาขับมาถึงหอนี้ได้โดย
ไม่ต้องให้ผมบอกทาง

คงจำได้สินะ กับความอับอายคราวนั้นที่ผมได้ทำเอาไว้ ที่
อยู่ ๆ ก็หน้าด้าน ไปนั่งเสนอหน้าอยู่บนรถของหมอนั้นแบบนั้น เพียง
เพราะเข้าใจว่ามันเป็นรถของเพื่อนอย่างไอ้ห่ารากใจ ที่เมื่อวานก็

‘ไม่ได้มารับผม ผมส่งข้อความไปด่ามันมาแล้ว จึงได้คำตอบแบบนี้กลับมา

JO : โทษทีนะ เอากับสาวเฟลีนไปหน่อยวะ

JO : ร้อนแรงจริง ๆ ฤงยางหมดก็ยังไม่หยุดเลย’

แบบนี้ยังงี้ละ!

ใครอยากรู้เรื่องเฮงชวยของมันเหรือ ผมถามหน่อยเถอะ

“สรุปเรื่องเมื่อวานที่กุขอให้มึงช่วย คำตอบยังเหมือนเดิมใช่ไหม” ผมถามเรื่องการเป็นนายแบบแฟชั่นโชว์ของบรูค ที่เขาอมตกลงโดยแลกกับการมีเบอร์ติดต่อผม ซึ่งจนถึงตอนนี้ ผมก็ไม่ได้ถามว่าจะเอาไปทำอะไร แค่เบอร์ผู้ชาย ไม่เห็นจะน่าสนใจ

ถ้าผมเป็นสาวสวยอย่างแพรวก็ว่าไปอย่าง

“อ้อ ถ้าเราตกลงอะไรแล้ว ก็ไม่เปลี่ยนใจเหรอก”

“นั่นก็...รบกวนเรื่องคลิบที่อยู่ในเครื่องไอ้เบนด้วยนะ” ผมพูดเสียงเบา บรูคมองผมแล้วก็ยิ้ม ไม่อยากจะทำอะไร...

ทำไมรอยยิ้มนั้นมันดูจะเอ็นดูผูกพันผิดปกติ เอาเหอะ อย่าไปหาคำตอบให้มาก เดี่ยวจะพานเป็นโรคประสาทไวขึ้นเปล่า ๆ แ่งานที่คณะตอนนี้ก็เยอะจนจะอดตัวตายอยู่แล้ว ชีวิตไม่มีช่องว่างในสมองให้ไปกลุ้มใจเรื่องอื่นแล้วแหละ

“ก็ได้ แต่แกต้องรู้ไว้อย่างนะ”

“รู้อะไร”

“ก็รู้ว่าเรานะ ไม่ค่อยจะทำอะไรให้ใครฟรี ๆ เวลาเราทำก็ ต้องมีอะไรมาตอบแทน” บรูคยักคิ้ว อันนี้ก็เชื่อนะ เพราะมันก็ยังขอเบอร์ผมแลกกับการไปเป็นนายแบบแฟชั่น คราวนี้เป็นเรื่องคลิบที่

ไหว้ความอับอายของผม ที่ยิ่งไงผมก็ต้องปกป้องไว้ให้ได้ บรูคคงไม่พลาดที่จะเรียกร้องมากขึ้น

“ก็ให้เป็นเพื่อนแล้วไง”

“ให้เป็นเพื่อนมันก็ดี แต่มันไม่พอ” ไอ้บรูคเริ่มทำตัวหน้าเสียดให้ผมหงุดหงิดเล่น ๆ

“เออ มึงจะเอาอะไรละ” ผมตัดความรำคาญ

“พรงุ่นมีเรียนก็โง่ง” บรูคถาม

“สิบเอ็ดโง่ง”

“ดีเลย เท่ากัน”

“แล้วยังไง จะเอาอะไรก็ว่ามา” การเที่ยวผับทำให้ผมเหนื่อย ร่างจะแหลก สะสมอาการแสบกัตั้งแต่เมื่อวาน จนอยากกลับขึ้นห้องไปนอนเต็มแกแล้ว

“เรามารับตอนเก้าโมง แล้วไปกินข้าวกับเราหนึ่งมื้อ เราถึงจะคุยกับไอ้เบนให้”

“ไม่เอา ทำไมมึงต้องมารับด้วย” ผมไม่ได้คิดว่าการไปกินข้าวกับบรูคหนักหนาหรอกนะ เรื่องที่บอกว่าจะยอมเป็นเพื่อนด้วยก็แน่นอนว่าผมไม่คิดจะรักษาสัญญาอะไรหรอก แค่เอาตัวรอดไปเรื่อย

“ก็มารับไม่ให้แกหาเรื่องเบี้ยวไง”

“...”

“แกบอกว่าจะจะเป็นเพื่อนกับเรา แกอาจจะแค่พูดไปงั้น ๆ ก็ได้นี่”

แม่ง ไม่โง่...

กินะ มันก็ดูไม่ใช่คนโง่แต่แรกอยู่แล้ว

“...”

“ว่าไง ถ้าแกไม่ให้เรามารับไปกินข้าว ก็เป็นอันว่าข้อตกลง

ยกเลิกไป”

“เออ ๆ ตกลง พอใจหรือยัง วุ่นวายอะไรนักหนา เพื่อนก็เยาะเย้ย ทำไมต้องมาอยากยุ่งกับกูด้วยก็ 모르” ผมพูดทิ้งสับถวญแล้วลงจากรถไป ก่อนปิดประตูผมยังแอบได้ยินบรุษคพึมพำเบา ๆ

“นั่นสิ ทำไมนะ”

มันยังไม่รู้ผมจะรู้กับเตี้ยมันหรือไงวะ แปลกคน!

ผมเดินหัวเสียเข้าไปในห้องพัก หลังจากใช้คีย์การ์ดแตะประตูหน้าหอจนเข้าไปถึงลิฟต์ได้ ก็บังเอิญเจอไอ้เบนกับเพื่อนมันรอลิฟต์อยู่พอดี

“เฮ้ย! สกายนีหว่า” ไอ้เบนเรียกชื่อผม

ฮึ้ย ผมอุตส่าห์ทำเป็นไม่รู้จ้กมัน...

“ไง” ผมทำหน้าบอกรบรุษไม่รับ

“เมื่อวานมึงไปค้างที่ห้องไอ้บรุษคมาเหรอ” มันถามแล้วยิ้มกรุ้มกริม ดูสื่อความนัยแปลก ๆ

แน่นอนว่าไม่ใช่ความนัยในทางดี

“เออ”

“แล้วเป็นไง เกิดอะไรขึ้น” ไอ้เบนทำตาถูกจนผมขมวดคิ้ว

“ก็ไม่เห็นจะเกิดอะไร ต้องเกิดอะไรวะ”

EPISODE 04

ความใกล้ชิดมักจะเป็นต้นเหตุของความผูกพัน
เกือบในจะทุก ๆ ความสัมพันธ์
ไม่ว่าจะเพื่อนสนิทหรือคนรัก
มันก็ต้องเริ่มจากการใกล้ชิดก่อน...
นั่นหมายความว่า ตีสันท่างหาก ที่ครองโลก

BROOKLYN

“เฮ้ย! อย่าพูดแบบนั้นสิวะ”

รอยยิ้มไ้เบนดูเจื่อนไปนิด ๆ

มันกับเพื่อนมองหน้ากันเล็กน้อยยังทำให้ผมไม่เข้าใจมากกว่า
เดิมอีก

“เฮ้ย! แล้วจะให้พูดอะไร”

“มึงแกล้งกูเล่นใช่ไหมล่ะ อ่าสินะ”

“กูไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น กูว่างมากหรือไงที่จะต้องมานั่งอ้าคน

ที่ไม่ได้สนิทกันแบบพวกมึง”

ผมทำหน้าที่เฝ้าแล้วเดินไปกดลิฟต์ ซึ่งพวกไอ้เบนก็หลีกเลี่ยง
ให้แบบอื่น ๆ

“นี่ถ้าไม่รีบขึ้นมึงก็รอลิฟต์ตัวอื่นละกัน”

“เฮ้ย ๆ! เดียวดิอะ พวกกูไปด้วย”

พวกนั้นกรูกันเข้าลิฟต์มาหลังจากรู้ตัวว่าผมกำลังจะทิ้งพวก
มันและกลับขึ้นหอไปคนเดียว น่ารำคาญ ไม่ว่าจะเป็นไอ้บรูคหรือ
ว่าเพื่อนมัน ล้วนน่ารำคาญสุด ๆ ดูอย่างตอนนี้นี่สิ พวกมันกำลัง
ซุบซิบกันแล้วมองมาที่ผมเหมือนผมไม่ได้ยืนหัวโด่อยู่ตรงนี้อ่างงั้น
แหละ

บ้าเหออะ

“มึงว่าไอ้บรูคมันไม่ได้จริง ๆ เหรอ”

“นั่นสิ คนอย่างมันอะนะ”

“แต่มึงก็ถามเขาแล้ว เขาบอกว่าไม่มีอะไร”

“ก็จะไม่มีอะไรได้ยังไง นั่นไอ้บรูคเลยนะ บรูคลินนะ มึงก็ต้อง
รู้จักคนอย่างมันสิ!”

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ตอนลิฟต์กำลังเคลื่อนตัว หวังเป็น
อย่างยั้งให้พวกนั้นมันได้ยินว่าผมกำลังไม่พอใจ

“พอ ๆ เขาได้ยินนะ”

ในที่สุดหนึ่งในพวกนั้นก็สามารถพาตัวเองโผล่พ้นขึ้นมาจาก
บ่อแห่งความโง่งมาได้ และจุดเพื่อนที่เหลือซึ่งกำลังจมอยู่ในก้นบ่อ
นั่นให้ขึ้นมาหายใจบนความเป็นจริงว่าลิฟต์มันแคบแสนแคบ พวก
มันพูดอะไรมาผมก็ยอมต้องได้ยิน

ติง!

ประตูลิฟต์เปิดออกไปยังชั้นที่ผมพักอยู่ และดีมากเหลือเกิน

ที่ผมกับมันอยู่คนละชั้นกัน ผมอยู่ชั้นเจ็ด มันอยู่ชั้นแปด (ที่รู้ก็เพราะว่าตึกนี้มันมีแค่แปดชั้นยังงี้ละ)

ผมทิ้งเรื่องไอบรูคกับเรื่องเพื่อนของเขาที่พูดจาแปลกๆ ในลิปต์แล้วเข้าห้องไปทั้งตัวนอนตอบนเตียง ใครจะเป็นยังงี้กับปล่อยให้แม่งเป็นไปเถอะ ตอนนี้งานนอนเท่านั้นที่ผมอยากให้ความสำคัญกับมันมากที่สุด

อ้อ ที่เมื่อกี้ผมไม่ได้พูดเรื่องคลิปป่าอายกับไอบีนก็ไม่ใช่ เพราะผมลืมนะ

แค่ไม่ยากรื้อฟื้นมันต่อหน้าคนหมู่มากก็เท่านั้นเอง U_U

@ Amour Café

บรูคมารับผมที่หอพักในวันต่อมาราวๆ เก้าโมงครึ่ง เมื่อผมขึ้นรถเรียบร้อย เขาก็ใช้เวลาอีกครั้งชั่วคราวมาพาผมไปคาเฟ่ที่อยู่ไม่ไกลจากมหาวิทยาลัยมากเพื่อหาอะไรกินกัน ที่เขาว่าให้ผมไปกินอะไรเป็นเพื่อนเขาหนึ่งมือนั้นงี้ละ

ร้านอาหารแห่งนี้เป็นร้านอาหารออร์แกนิก อาหารส่วนใหญ่ก็จะดีต่อสุขภาพหน่อย ส่วนรสชาติ เดว่าก็คงไม่ได้แยอะไร ดูจากรูปในเมนู คงพอกินได้

ตัวร้านเกือบทั้งหมดเป็นกระจกใสที่ทำให้มองไปเห็นสวนรอบๆ ร้านที่ทางร้านตกแต่งไว้อย่างสวยงามทำให้มองแล้วรู้สึกสดชื่น เมื่อวานผมนอนเร็ว วันนี้เลยไม่ได้รู้สึกว่าง่วงหรือรู้สึกว่าร่างกายพักผ่อนไม่เพียงพอสักเท่าไร

“นี่ยังงี้พามาร้านนี้ละ” ผมถามเขา

“ทำไมละ ไม่ชอบเหรอ”

“ก็ไม่ได้ไม่ชอบอะ แต่ก็ไม่เคยกินอาหารออร์แกนิก”

“อ้อ ก็ลองดู ถึงจะเป็นออร์แกนิก ที่นี้ก็ทำอร่อยมากเลยนะ”
 “รู้ดีขนาดนี้ มาที่นี้บ่อยหรือ”

ผมมองไปรอบ ๆ ถ้าถามว่าข้อเสียของร้านนี้คืออะไร ก็คงต้องบอกว่าโต๊ะมันเล็กไปหน่อย นั่งสองคนไม่ได้หมายความว่าเสัจะน้อย ๆ สะหน่อย เกิดสิ่งมาส์กสืออย่างก็ไม่มีที่วางจานแล้วใหม่

“บ่อยเหมือนกัน”

“ไม่อยากจะเชื่อว่าเพื่อนซี้มาของมึงจะชอบมากินอาหารออร์แกนิกกับมึงที่นี้” ผมพูดแล้วอดหัวเราะไม่ได้ เพื่อนของบรูคดูไม่ได้รักสุขภาพแบบที่ร่างสูงกำลังเป็นอยู่ ดูภายนอกก็รู้แล้วว่าบรูคน่าจะเป็นพวกที่ออกกำลังกาย ดื่มน้ำสะอาดในปริมาณที่เพียงพอต่อความต้องการของร่างกาย นอนไม่เกินสี่ทุ่ม อะไรแบบนี้ละ

“ใครบอกว่าเรามากับเพื่อน”

“อ้าว”

“เรามาคนเดียวว” บรูคอมยิ้ม

“ไม่เคยพาใครมาที่นี้เลยหรือ” ถึงผมจะโลกส่วนตัวเยอะ ไม่ค่อยยอมรู้จักคนใหม่ ๆ ผมก็ต้องยอมรับว่าอย่างหนึ่งที่ผมไม่ชอบคือการต้องกินข้าวคนเดียว ผมเลยไม่เ็นกว่าบรูคที่ดูเป็นคนมีเพื่อน ห้อมล้อมตลอดเวลาจะกินข้าวคนเดียวแบบไม่รู้สึอะไรทั้งสัน

“พวกนั้นก็อยากจะมาแหละ เราเองที่ชอบปลื้กตัวมากินคนเดียว”

“ทำไมล่ะ” ผมเกิดสนอกสนใจความคิดของเขาขึ้นมานิด ๆ

“ก็เวลาไปกินข้าวกับเพื่อนที่กินแล้วบ่นว่าไม่ชอบ ไม่อร่อย กินเข้าไปได้ยังงั มันก็เสียสุขภาพจิตใช่ไหมล่ะ”

เออ ก็จริงของมัน

“แล้วรู้ได้ังวะ ว่ากูจะไม่บ่น” ผมเลิกคิ้ว บรูคก็เลยทำคาง

พลาบมองหน้าผมไปด้วย

“ก็ไม่รู้หรอกนะ แค่เห็นแกชอบกินแต่อาหารขยะบ่อยๆ อย่าง
มื่อกลางวันก็จะเป็นเบอร์เกอร์ประจำ เลยอยากให้อะไรบางอย่างเพื่อ
สุขภาพดูบ้างแค่นั้นเอง”

มันก็ไม่ผิดจากที่ไอ้บรูคพูดหรอก

ร้านเบอร์เกอร์ที่มหา'ลัยนะ ราคาถูก ซื้อง่าย เป็นอาหารที่ไม่
ต้องละเลียดอะไรมาก แค่อัดๆ เข้าปากให้มันหมดไวๆ เสริจแล้วก็
จะได้เอาเวลาชีวิตไปทำงานอย่างอื่น

จริงๆ ผมก็โดนเพื่อนด่าอยู่เหมือนกันนั่นแหละ ว่าทำแบบนี้
คงมีแต่จะทำให้สุขภาพเสียไปเรื่อย ๆ

ผมก็ยังคิดว่าไม่ขนาดนั้น ไม่ขนาดนั้นอยู่ดี

ปัญหามันไม่ได้อยู่ตรงที่ผมเสียสุขภาพหรืออะไรหรอกนะที่
ทำให้ผมทำหน้าเหวออยู่ตอนนี้ ผมแค่กังวลว่าฉันรู้เรื่องนี้ได้ยังงั้นล่ะ
พระ! ผมไม่เคยไปกินข้าวกับมันที่โรงอาหารของมหา'ลัยสักครั้งเลย
นะ จะบอกว่ามันเห็นตลอดว่าผมทำอะไรจั้นเหวอ

มะ...ไม่มั้ง

แบบนั้นมันแทบจะใกล้เคียงกับคำว่าโรคจิตเลยนะเพีย

เป็นคำถามที่อยู่ในใจผม แต่ไม่เอาดีกว่า ผมไม่อยากรู้คำตอบ
แล้วดีกว่า

“เออ นานๆ ที่กินอาหารมีประโยชน์บ้างก็ได้” ผมผินเนียน
ตอบไปแบบนั้น

คนแบบไอ้หมอนี่แหละ ที่ผมอยากจะหนีให้ไกลให้มากที่สุด
ทว่าสุดท้าย ผมกลับต้องมาทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ กินข้าวอยู่กับผู้ชายคน
นี้ นี่มันไม่ต่างอะไรกับฝันร้ายเลยนะ

“จั้นปกติ นอกจากเบอร์เกอร์ สกายชอบกินอะไรเหวอ”

ดูเหมือนไอ้บรูคกำลังล้วงข้อมูลผมอยู่แบบเนียนๆ ด้วยการ
ทำที่เป็นขวนควยและถามเรื่องจุกจิกส่วนตัวที่ไม่ใช่เรื่องใหญ่โต แต่
เป็นเรื่องประเภทที่ ‘บอกกันได้’ ในใจคงจะยี้มกระหือมิ คิดว่าผมจะ
บอกมันเหวอ

ประเมินผมต่ำไปหน่อยนะ

ผมมันคงมีโลกส่วนตัวสูงและคัดกรองคนสนิทอย่างหนัก ดู
เหมือนมันจะยังไม่เข้าใจเรื่องนี้ขนาดนั้น

“กูไม่ใช่คนกินยากนะ กูกินได้หมด”

“อ่า...ไม่มีอะไรที่ชอบเป็นพิเศษเลยเหวอ” บรูคคงไม่คิดว่าจะ
ได้คำตอบสั้นคิดแบบนี้

“ไม่มีเหวอ”

ที่จริงมนุษย์ทุกคนก็ต้องมีของที่ตัวเองชอบเป็นพิเศษกันทั้ง
นั้นแหละ ไอ้บรูคแค่ไม่ใช่คนที่ผมอยากจะบอก อืม...ก็ไม่ได้เกลียด
มันขนาดนั้น ในอนาคตอาจจะบอกก็ได้ละมั้ง

“นั่นอะไรที่ไม่ชอบล่ะ” บรูคมีคำถามใหม่มาลงใจผมได้ตลอด
สมกับเป็นเขาจริง ๆ

“ก็ไม่มีอีกนั่นแหละ บอกแล้วไงว่ากินได้หมด”

“พวงแมลงทอดก็ไม่เว้นเหวอ” บรูคถามหน้าหนึ่ง

ของแบบนั้นใครจะกินก็ช่างเถอะ! ผมไม่กินไวยัยย!

มันไม่เข้าใจว่าของกินทั่วไปหรือไง ของที่ไม่เฉพาะเจาะจง
สำหรับคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งนะ!

“กูไม่กินของพวกนั้น หรือว่ามึงกิน”

=_=;;

ไม่เหวอ หน้าตีๆ ดูผู้ตีแบบไอ้หมอนี่ ไม่น่าจะชอบกินแมลง...

“อ้อ ก็เป็นของกินเล่นที่อร่อยดีนะ ^____^”

ยะ...อย่าม้ายืมเหมือนการกินแมลงเป็นเรื่องปกติได้ไหม...

สำหรับคนที่ชอบมันอาจจะอ้อย แต่สำหรับคนที่ไม่อยากจะอยู่
ร่วมโลกกับแมลงทุกชนิดอย่างผม มันเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งกว่าการ
ถูกขังไว้ในบ้านผีสิงกับผีสองต่อสองตลอดช่วงหน้าร้อนอีกนะ

“...”

ผมเจียบ เพราะว่ามันเป็นบทสนทนาที่ไม่เข้าท่าที่สุด

“ล้อเล่นนะ ฮ่าๆๆ หน้าแตกลกชะมัด” บรูคหัวเราะกร๊าก
ออกมาจนตาเขาเหลือขีดเดียว

สงสัยจะไม่อยากให้ตาขีดเดียวบ้าๆ นั่นมีอยู่อีกต่อไป ถึงได้
บังอาจมากรนประสาทผมแบบนี้ -_-+++

เคืองโคตรๆ

“...”

“อย่าเจียบสิ เราก็แค่อยากดูปฏิกิริยาของแกเฉยๆ นะ แล้ว
แกก็ดูโกรธจริง ๆ เอาละๆ ไม่อยากบอกเรื่องส่วนตัวก็ไม่ใช่ไรหรอก
นะ เดียวเรากับแกต้องร่วมงานกันอีกนาน เราเชื่อว่าแกจะเปิดใจให้
เรารู้จักแกในที่สุด”

บรูคลินเซอร์ไพรส์ผมด้วยการพูดออกมาตรงๆ ว่าเขารู้ว่าผม
ไม่อยากจะบอก

นี่ผมแสดงไม่เก่งหรือเขามันอ่านใจคนเก่งวะ

“ไม่เห็นต้องมาอยากรู้จักอะไรขนาดนั้นเลย” ผมถอนหายใจ

“จั้นแกก็ไม่เห็นต้องปิดใจขนาดนั้นเลย”

“...”

ดูเหมือนไอ้ตี่นี้จะเล่นผมทุกทาง

“จะสิบเอ็ดโมงแล้วนะ” บรูคกล่าวนิ่งๆ พลาญยกแก้วชาร้อน
ขึ้นมาจิบ เผลอแป็บเดียวมันก็จัดการข้าวของตัวเองจนหมดจานแล้ว

เป็นการกินไป ถ้ามผมไป ทำสองอย่างพร้อมๆ กันและจบมันลง
ด้วยดีอีกต่างหาก

“แล้วไง” ผมทำเป็นละเลียดกินใส่อีกฝ่าย

“ก็ไม่แล้วไงหรอก แต่เรามีเรียนตอนสิบเอ็ดโมงนะ”

อ้ากกกกก

ลื้ม!!!

“งั้นก็รีบไปสิวะ กูอืมแล้ว เร็วๆ เข้าเลย วิชานี้สายไม่ได้แล้ว!”

ผมรีบลงลานเดิม น้ำ บรูคเองก็รีบจ่ายเงิน เราออกจากร้าน
อาหารออร์แกนิกนั้นแล้วมุ่งหน้าสู่มหาวิทยาลัยอย่างรวดเร็ว

และผมก็มาทันก่อนอาจารย์ปิดประตูล็อกห้องแค่ห้านาที
เท่านั้น =_;;;

เกือบชวยแล้วกู!